

ФОРМУВАННЯ ЛІНГВОСОЦІОКУЛЬТУРНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ДРУГОГО КУРСУ ВИЩОГО МОВНОГО НАВЧАЛЬНОГО ЗАКЛАДУ

Ананьєва Л.В.

Київський національний лінгвістичний університет

За рекомендаціями Комітету освіти Ради Європи оволодіння іноземною мовою передбачає формування двох груп компетенцій:

1. Загальні компетенції: декларативні знання, вміння та досвід, компетенція та здібність навчатися;
2. Комунікативна компетенція: лінгвістична, соціолінгвістична та прагматична. (1)

Багатьма вченими для визначення комунікативної компетенції використовується сьогодні термін “міжкультурна комунікація”. В методиці викладання іноземних мов міжкультурна комунікація визнається як практична мета навчання ІМ і означає сукупність здібностей, вмінь, знань, установок і якостей особистості, які дозволяють їй успішно і адекватно спілкуватися іноземною мовою в ситуаціях міжкультурного спілкування різних видів і типів з урахуванням зовнішніх соціокультурних та внутрішніх ситуативних факторів і навчать міжкультурній комунікації, володіння стратегією і тактикою безпосереднього і опосередкованого міжкультурного спілкування, яке реалізується у всіх видах комунікативної діяльності, і вміння навчати його (2:37). Проблема виміру міжкультурної комунікативної компетенції (МКК) вирішується за допомогою рівневого підходу. Н.Ф.Бориско виділяє чотири рівні оволодіння МКК: I. Формування МКК на базі мовно-нормативної компетенції; II. Розвиток МКК на базі лінгвосоціокультурної компетенції при подальшому вдосконаленні мовно-нормативної компетенції; III. Розвиток МКК на базі культурно-філологічної компетенції; IV. Розвиток МКК в її професійному варіанті (2:39).

Тож, на другому рівні, який за шкалою, рекомендованою Радою Європи співпадає з рівнем B1-B2, практична мета формулюється **як розвиток МКК на базі лінгвосоціокультурної компетенції при подальшому вдосконаленні мовно-нормативної компетенції**. Загальновідомо, що спілкування є соціально обумовленим, тобто здійснюється за соціокультурними нормами, загально прийнятими у суспільстві моделями поведінки (стереотипи поведінки, які обумовлені психологічними та комунікативними факторами, в певних ситуаціях) і спілкування, які регулюють відносини між людьми.

Разом з поняттям “міжкультурна комунікація” наприкінці 80-их років І.А. Стерніним в роботі з когнітивної лінгвістики “О понятіи коммуникативного поведения” вперше було використане поняття “комунікативна поведінка” як національна культурна поведінка. Комунікативна поведінка є елементом міжкультурної комунікації і означає сукупність норм і традицій спілкування певної лінгвокультурної спільноти.

Пізніше поняття поширилося і стало використовуватися в методиці викладання ІМ **як володіння іншомовним спілкуванням у відповідності до**

норм, правил, законів, принципів, цінностей певної лінгвосоціокультурної спільноти, в якій функціонує мова.

Під *лінгвосоціокультурною спільнотою* ми розуміємо певний тип регіонально-культурної спільноти, який базується на єдності або подібності мов, спорідненості етносів і культур, близькості територій та спільного історичного минулого.

Таким чином, процес формування лінгвосоціокультурної компетенції на другому курсі вищого мовного навчального закладу має за мету оволодіння студентами загально прийнятими у суспільстві моделями поведінки і спілкування, які регулюють відносини між людьми, у відповідності до норм, правил, законів, принципів, цінностей певної лінгвосоціокультурної спільноти, в якій функціонує мова.

Література:

1. Cadre européen commun de référence pour les langues: apprendre, enseigner, évaluer . – Strasbourg: Conseil de l'Europe, 2000 . – 185 p.
2. Бориско Н.Ф. Концепция учебно-методического комплекса для практической языковой подготовки учителей немецкого языка (на материале интенсивного обучения: Монография. – К.: Изд. Центр КГЛУ, 1999. – 268с.